

Č. 12.041.

Učitelstvo: I. Požitky učitele nár. škol po čas disc. řízení. Školství. — Řízení před nss-em: Zastupování země — jakožto konkurenčního činitele osobního nákladu národního školství — před nss-em finanční prokuraturou.

(Nález ze dne 23. září 1935 č. 18.033/35.)

V ě c: Země Česká proti ministerstvu školství a národní osvěty o výplatě služebního platu suspendovanému učiteli Karlu B.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud jím byla nařízena opětná výplata služebního platu učiteli Karlu B., zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem okr. škol. výboru v Karlových Varech z 27. října 1921 bylo proti odbornému učiteli občanské školy v R. Karlu B. podle § 54 zák. č. 62/1869 ř. z. ve znění zák. č. 53/1883 ř. z. a § 43 zák. č. 86/1875 z. z. čes. nařízeno disc. řízení; týmž výměrem byl odborný učitel Karel B. podle § 48 zák. č. 86/1875 z. z. čes. suspendován po dobu disc. řízení od úřadu a požitků, byly mu zastaveny koncem října 1921 jeho požitky a poukázána mu po dobu suspense alimentace ve výši dvou třetin dosavadních požitků. Rekurs učitele B., podaný do uvalení suspense byl min. škol. v cestě instanční rozhodnutím z 25. července 1923 zamítnut a stížnost, kterou proti zamítnutí rekursu podal B. k nss-u, byla usnesením z 23. května 1924 č. 5939 odmítnuta podle §§ 21, 2 a 5 zák. o ss a limine.

Nálezem zšr-y v Praze z 30. listopadu 1923 bylo uznáno na základě provedeného disc. šetření, že se učitel B. dopustil přestupků §§ 118, 119, 81 a 82 řádu škol. a vyuč. č. 159/1905 ř. z. a byl mu přisouzen ve smyslu ustanovení § 39 lit. f) zák. č. 87/1899 z. z. čes. trest propuštění z místa služebního. Odvolání proti tomuto nálezu učitelem B. podané bylo rozhodnutím min. škol. z 22. prosince 1924 zamítnuto z důvodů rozhodnutí zšr-y. Proti tomuto rozhodnutí podal učitel B. stížnost k nss-u, ve které si stěžoval nejenom proti vlastnímu disc. nálezu, nýbrž vzhledem k stanovisku vyjádřenému nss-em v jeho usnesení z 23. května 1924, jímž byla odmítnuta stížnost proti uvalení suspense, i proti rozhodnutí min. škol. z 25. července 1923, kterým byl jeho rekurs proti uvalení suspense zamítnut.

Nál. Boh. A 6594/27 bylo rozhodnutí min. školství zrušeno pro vady řízení, pokud jím byl st-l uznán vinným, že se dopustil některých disc. přestupků, dále pak pro nezákonnost stran výroku o trestu. Jinak byla stížnost zamítnuta pro bezdůvodnost. Zamítnutí stížnosti pro bezdůvodnost týká se podle důvodů nálezu zejména také oné části stížnosti, kterou st-l brojil proti rozhodnutí min. škol. z 25. července 1923, jímž byl byl zamítnut jeho rekurs proti uvalení suspense.

Na základě cit. nál. vydalo pak min. škol. výnos ze 14. listopadu 1927, jímž sdělilo zšr-ě v Praze, že zrušuje disc. nález zšr-y z 30. listo-

padu 1923 v těch bodech, ve kterých nss shledal vadnost řízení a nezákonnost, a uložilo zšr-č, aby řízení disc. doplnila a vydala nové rozhodnutí. Zároveň přikázalo min. zšr-ě, aby neprodleně učiněno bylo opatření, aby učitel B. byly služební požitky opět k výplatě poukázány, počínajíc dnem 1. června 1927.

Proti tomuto rozhodnutí, pokud jím byla nařízena opětná výplata služebního platu učiteli Karlu B., podána je stížnost země České jakožto konkurenčního činitele osobního nákladu národního školství.

Jednaje o této stížnosti, konstatoval nss především po stránce formální, že podle potvrzenky podatelny zem. úřadu v Praze, ke stížnosti připojené, bylo nař. rozhodnutí intimováno zem. úřadu dopisem zšr-y, došlým do zem. úřadu dne 20. února 1933. Správní spisy žal. úřadem předložené neodporují obsahu zmíněné potvrzenky. Ježto pak sluší podání, došlé do podatelny zem. úřadu, pokládati za doručené zemí — není-li u zem. úřadu zřízena zvláštní podatelna pro podání, určená zemí nebo jejímu representantu, a že by tomu tak bylo u země České, není žal. úřadem ani tvrzeno — dnem, kdy dojdou do podatelny zem. úřadu (sr. Boh. A CCCCXXXII/32), je stížnost, jež došla k nss-u dne 4. března 1933, podána ve lhůtě předepsané v § 14 zák. o ss.

Nutno ještě podotknouti, že stížnost k nss-u byla podána před platností zák. z 8. června 1933 č. 97 Sb. o finančních prokuraturách. Ode dne pak, kdy nabylo platnosti ustanovení tohoto zák. o obstarávání úkolů právního zástupce zemí a okresů finančními prokuraturami, t. j. vzhledem k § 10 cit. zák. od 16. června 1934, zastupuje st-lku v daném sporu před nss-em podle § 1 odst. 2 zák. č. 97/1933 Sb. se vztahem k § 7 zák. finanční prokuratura v Praze (srov. Boh. A CCCCLXXVII/34).

Stížnost je podána zemí Českou jakožto konkurenčním činitelem osobního nákladu národního školství. Vzhledem k § 1 zák. č. 16/1873 z. z. čes. (který dosud platí, neboť ustanovení odstavců 1 až 3 § 38 zák. č. 292/1920 Sb. nevstoupila ještě v účinnost), nese náklad na školy z části školní obec, z části školní okres a z části země; vzhledem k tomu nutno uznati, že země má právní zájem na tom, aby náklady na školy dály se podle platných zákonů, neboť náklady vyšší postihují z části vždy i zemí a způsobují jí finanční újmu, proti které se pak důsledně může právními prostředky brániti.

St-lka vznáší proti nař. rozhodnutí ve své stížnosti jedinou výtku, namítajíc, že rozhodnutí je nezákonné, nařizuje-li opětnou výplatu služebního platu učiteli B., ač nál. Boh. A 6594/27 bylo zrušeno pouze disc. usnesení o vině a trestu, takže B. byl nadále v disc. řízení a stále trvala jeho suspense, pročež nebylo lze mu poukazovati služební plat.

Nss uvažoval o vznesené námitce takto:

Podle § 49 zák. č. 86/1875 z. z. čes. o právních svazcích učitelstva, jehož ustanovení platila v době vydání nař. rozhodnutí, když nová úprava služebního poměru učitelstva obecných a občanských škol stala se teprve nař. č. 162/1928 Sb., vyhlášeným 24. září 1928, má okr. škol. výbor, je-li uvedena v nebezpečení výživa suspendovaného učitele nebo jeho rodiny, při rozhodnutí o suspensi zároveň vyřknouti, jaká ali-

mentace se má suspendovanému učiteli dávat. Avšak podle výslovného ustanovení cit. zákonného předpisu smí alimentace činiti nejvýše dvě třetiny ročních příjmů, užívaných v čas suspense. Má tedy suspendovaný učitel právní nárok nejvýše na dvě třetiny služebních příjmů, jež v době, kdy byl suspendován, pobíral. Konkurenční činitel, který přispívá k nákladům na školství, má pak zajisté právo domáhati se toho, aby se suspendovanému učiteli nedostalo příjmů, které by převyšovaly alimentaci podle zákona nejvýše přípustnou.

Jde tedy o to, zdali st-lka jako konkurenční činitel právem může tvrditi, že tento její právní nárok byl nař. rozhodnutím porušen.

Žal. úřad, řídě se názorem nss-u projeveným v nál. Boh. A 6594/27, zrušil disc. nález zšr-y z 30. listopadu 1923 v bodech, ve kterých byla nss-em zjištěna vada řízení a nezákonnost, a uložil současně zšr-ě, aby disc. řízení doplnila a vydala nový nález. Již z toho je patrné, že žal. úřad sám nepokládal disc. řízení za skončené nálezem nss-u. O suspensi učitele B. neobsahuje pak nař. rozhodnutí žádného výroku, k čemuž ostatně žal. úřad neměl podnětu v nálezu tohoto soudu, kterým byla stížnost, pokud se obracela proti suspensi, zamítnuta pro bezdůvodnost. Byl tedy stav právní ten, že disc. řízení vráceno bylo do stadia před vydáním nál. zšr-y, při čemž suspense učitele B. trvala nadále. Je-li tomu tak, pak žal. úřad neprávem nařídil opětou výplatu služebních příjmů učiteli B., neboť podle § 49 zák. č. 86/1875 z. z. čes. náležela mu pouze alimentace po dobu suspense přiznaná. Tím porušilo však nař. rozhodnutí na újmu st-lky zákon.

Č. 12.042.

Živnostenské právo: * Studnařští mistři jsou i za účinnosti zák. č. 49/1927 Sb. oprávněni vyráběti cementové zboží pro potřebu vlastní své živnosti studnařské.

(Nález ze dne 24. září 1935 č. 18.060/35.)

V ě c: Odborové společenstvo výrobců cementového zboží a umělého kamene pro Slezsko v Opavě (adv. Dr. Lev Vlad. Heller z Prahy) proti ministerstvu obchodu o oprávnění mistra studnařského k výrobě cementových předmětů pro potřebu vlastní živnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výnosem zem. úřadu v Brně z 1. srpna 1932 bylo na základě § 36 odst. 2 živ. ř. po provedeném řízení rozhodnuto, že Jan N., studnařský mistr v K., překročil meze svého živn. oprávnění k provozování živnosti mistra studnařského, poněvadž vyráběl pro vlastní potřebu své živnosti betonové výrobky, studniční roury, betonové skruže, poklopy a jiné, kteroužto výrobu přiznává zák. č. 49/1927 Sb. pouze stavitelům, zednickým a kamenickým mistrům, nikoli však mistrům studnařským. V rozhodnutí zem. úřadu uvedeno dále, že výroba skruží,